

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 65:

Forslag til folketingsbeslutning om beretning til Folketinget angående Nordisk Råds virksomhed i 1992-93.

Af Udenrigsudvalget.
(Fremsat 8/2 94).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for nordisk samarbejde og Østersøspørgsmål (Kofod-Svendsen):

Det nordiske samarbejde stilles over for stadig nye udfordringer i disse år som følge af opbruddet i Europa.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Inden forhandlingerne kan fortsætte, må der være mere ro i salen. (Ophold). Jeg går ud fra, at man har hørt, hvad jeg siger.

Ministeren for nordisk samarbejde og Østersøspørgsmål (Kofod-Svendsen):

Når vi om få dage for 44. gang mødes til session i Nordisk Råd, sker det på et tidspunkt, hvor tre nordiske lande står over for deres vel nok vigtigste beslutning i efterkrigstiden – nemlig spørgsmålet om medlemskab af Den Europæiske Union – og det bliver befolkningerne i de enkelte lande, som kommer til at træffe afgørelsen. Forhandlingerne er som bekendt afsluttet for Sveriges og Finlands vedkommende, mens Norge stadig står tilbage. Vi håber alle, at det også lykkes at få en tilfredsstillende aftale for Norge, og så er det befolkningerne, der skal tale.

Udenrigs- og sikkerhedspolitik som sådan er ikke på dagsordenen for sessionen i Stockholm i næste uge. Arbejdsgangen i Nordisk Råd er tiltættet på en sådan måde, at den mere indgående udenrigspolitiske debat først vil finde sted under efterårssessionen i Tromsø i november 1994, men det er uundgåeligt, at sessionen i Stockholm vil være præget af de tre nordiske ansøgerlandes forhold til EU og de kommende folkeafstemninger.

Nordens tilnærmelse til de europæiske samlingsbestrebelse var som bekendt baggrunden for det initiativ til at reformere det nordiske samarbejde, som statsministrene tog i Mariehamn for mere end 2 år siden. Tanken var, at man ville styrke det nordiske samarbejde under de ændrede vilkår, og reformerne betød, at statsministrene påtog sig et mere direkte ansvar for det nordiske samarbejdes politiske indhold. Samarbejdet blev endvidere styrket ved, at vi indførte det aktive formandskab.

Endelig blev samarbejdet koncentreret om syv prioriterede områder af særlig fællesnordisk interesse. Blandt disse satsningsområder udpegedes kultur, uddannelse og forskning som de mest væsentlige i forbindelse med at bevare den nordiske identitet i et Europa under forandring, og de øvrige områder, der prioriteres, er miljø, fiskeri, medborgernes rettigheder og økonomiske spørgsmål samt juridisk samarbejde.

Nyorienteringen har også ført til ændringer i Helsingforsaftalen. Ændringerne indebærer, at parlamentarikerne får øget budgetindflydelse, samt at samarbejdet på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område præciseres i aftalen. Erfaringerne har været gode, og på regeringsplan har vi oplevet, at statsministrenes øgede ansvar og indførelsen af det aktive formandskab har skabt mere dynamik i samarbejdet. På samme måde mener jeg at beslutningen om at koncentrere samarbejdet om udvalgte satsningsområder har skabt en større bevidsthed om, hvad der er kernen i det nordiske samarbejde, og hvad det er, vi skal værne om.

Det aktive formandskab har betydet, at vi står bedre rustet over for udviklingen i Europa. Det indebærer ikke et begyndende formaliseret samarbejde mellem de nordiske lande i forholdet til Den Europæiske Union, men den lange tradition for nordisk samarbejde har medført, at ansøgerlandene har holdt indbyr-